

Video: USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig: Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

Ikke korrekturlæst

USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig:
Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

ANASTASIA BATTLE: Mit navn er Anastasia Battle. Tak, fordi I er kommet. Jeg vil være jeres ordstyrer. Dette er Den Internationale Fredskoalition, vi har folk fra over 50 lande, som er kommet til disse møder i løbet af de sidste 66 uger, som vi har gjort i træk for at koordinere alle vores bestræbelser som fredsbevægelse rundt om i verden. Jeg har mine to medordstyrere, Dennis Speed og Dennis Small. Bare for at give jer en fornemmelse af, hvordan dette forum fungerer, så har vi en overordnet åbning med talere, relevante eksperter, embedsmænd, som vil holde en præsentation i dag, og så har vi en fælles diskussion.

Grunden til, at vi oprettede dette forum for 66 uger siden, var at forene den internationale fredsbevægelse; at bringe folk sammen over deres ideologier, over deres forskelle, og at sige, at vi er nødt til at skabe ægte fred nu, ellers står vi over for en atomar tredje verdenskrig. For et år siden troede jeg, at det var så tæt på, som vi overhovedet kunne være; jeg havde aldrig forestillet mig, hvor vi er i dag. Jeg giver ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller

Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne byde jer alle velkommen. Jeg er meget taknemmelig for, at vi i dag har en lang række ekstremt vigtige eksperter, fordi det er så påtrængende at bringe videnskabelig klarhed ind i den strategiske debat. Vi befinder os tydeligvis ikke kun midt i to egentlige regionale krige, men i en førkrigssituation, som er domineret af informationskrigsførelse i forsøget på at kontrollere fortællingen. Vi ser mange ekstremt bekymrende eksempler på, at ytringsfriheden og pressefriheden bliver undertrykt. Resultatet af alt dette er, at befolkningen for størstedelens vedkommende befinder sig i en tilstand af forvirring.

Vi er alle ekstremt bekymrede for, at situationen i Ukraine er ved at komme ud af kontrol. I dag er der møde i kontaktgruppen Ramstein-Ukraine. Præsident Zelenskyj er der, og han kræver, at Ukraine får flere langtrækkende missiler med tilladelse til at ramme dybt inde på Ruslands territorium, fordi målet angiveligt stadig er at »påføre Rusland et strategisk nederlag«, hvilket i betragtning af, at det er den største atommagt, er praktisk talt umuligt uden at forårsage ødelæggelse af hele verden. Forsvarsminister Austin svarede straks Zelenskyj og sagde: "Jeg forstår, at det haster. Vi vil gøre alt, hvad vi kan.«

Mens situationen i Donbass ser ret dystert ud for ukrainerne – russerne vinder hurtigt kontrol – er situationen i Kursk heller ikke holdbar. Flere og flere droner og missiler bliver sendt ind i Rusland. I går kom det russiske udenrigsministeriums talskvinde Zakharova med et meget stærkt angreb og sagde, at London står bag droneangrebene inde i Rusland; og at det er London, der ubarmhjertigt stræber efter at optrappe konflikten. Derefter gav hun en lang liste med eksempler på, at det har været tilfældet i de sidste mange år. Hun mindede også om, at det russiske udenrigsministerium den

6. maj i år havde udsendt en advarsel om, at alle britiske militære anlæg og udstyr på ukrainsk territorium og udenfor vil blive ramt, hvis dette ikke stoppes. På sidelinjen af Eastern Economic Forum sagde Zakharova også, at europæerne ikke forstår, hvad de bliver trukket ind i af USA, af angelsakserne.

Den 29. juli underskrev Biden en ændring af den amerikansk-britiske gensidige forsvarsaftale fra 1958. Denne nye aftale fjerner udløbsdatoen, fordi der var en bestemmelse om, at denne aftale skulle fornyes hvert tiende år. Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør i den britiske tænketank RUSI, sagde, at det er meget godt, for nu behøver man ikke længere at bekymre sig om skiftende regeringer, for på denne måde er det åbenbart tanken at gøre aftalen permanent eller »Trump-sikker«.

Hvad er det, europæerne bliver trukket ind i? At finde sandheden er lidt som at skrælle et løg. Lad mig skrælle et lag: I slutningen af august rapporterede {New York Times}, at Biden allerede i marts havde underskrevet en ny amerikansk atomar doktrin, som er aldeles hemmelig og angiveligt ikke engang findes i elektronisk form; der er kun udleveret en håndfuld trykte eksemplarer til meget udsøgte personer. Ifølge {New York Times} står der, at USA skal forberede sig på en trefrontskonfrontation mod Rusland, Kina og Nordkorea. Et par måneder senere, efter marts, i juli på NATO-topmødet, meddelte den tyske kansler Scholz bare nonchalant, at USA havde besluttet at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, og at det var en god beslutning. Ingen debat i Forbundsdagen, ingen offentlig debat i Tyskland, ingen diskussion med europæiske allierede, i modsætning til i 1979, da beslutningen om at omstille NATO blev truffet, og der var en bred offentlig diskussion blandt de allierede. Fire allierede delte beslutningen sammen med Tyskland. Det er klart, at hvis USA placerer missiler i Tyskland, påvirker det alle de allieredes sikkerhedsinteresser.

I en diskussion med militære eksperter fandt jeg ud af, at

beslutningen om at placere disse missiler i Tyskland i 2026 ikke blev truffet på sidelinjen af NATO-topmødet eller endda i bilaterale diskussioner før. Beslutningen blev allerede truffet i 2021, nemlig at det er en del af USA's avancerede nationale system, og derfor er der ikke behov for nogen diskussion med de allierede. Hvad dette gør, er meget indlysende: Det gør Tyskland til den strategiske scene for en konfrontation mellem de to mest magtfulde atommagter og nu for et potentielt sammenstød mellem det Globale Nord og Rusland, Kina og Nordkorea.

Lad mig hurtigt se på, hvordan vi er nået dertil. I december 2017 udgav USA den nationale sikkerhedsstrategi (NSS) under ledelse af H.R. McMaster, som på det tidspunkt var national sikkerhedsrådgiver. I dette dokument blev Rusland og Kina for første gang nævnt som geopolitiske rivaler. Det skete præcis fire år efter, at Xi Jinping i 2013 havde annonceret Den Nye Silkevej, som var begyndt at tage sig af udviklingsprojekter i mange udviklingslande. Dette dokument siger det ikke udtrykkeligt, men kræver en gentænkning af politikken og siger, at integrationen af Kina i WTO var en fejl, og at det var nødvendigt for USA at hævde sin militære dominans. Kort tid efter, den 19. januar 2018, udsendte Pentagon den nationale forsvarsstrategi (NDS), som jeg tror stadig er klassificeret den dag i dag. Den kræver, at afskrækkelse opgraderes i tre regioner – Indo-Stillehavet, Europa og Nærøsten – og at alle våbensystemer, inklusive atomvåben, moderniseres. En måned senere, den 3. februar 2018, offentliggjorde de Nuclear Posture Review (NPR), som opfordrede til modernisering af triaden, herunder udstationering af atombomber med lavt energiindhold på Trident-ubåde og andre steder.

Nu, en måned senere, den 1. marts 2018, annoncerede præsident Putin de nye atomvåben, som Rusland havde udviklet – de hypersoniske missiler, Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, som kan gå Mach-20 og har meget høj

manøvredygtighed, og forskellige andre undervandsdroner og laservåben. Kort tid efter annoncerede USA den opdaterede amerikanske rumdoktrin, og den daværende chef for den amerikanske rumkommando, James Dickinson [faktisk først chef for den amerikanske rumkommando i 2020], sagde: »Vi vil forsøge at undgå konflikt, men hvis det mislykkes, vil vi vinde krigsførelse i rummet.«

Alt dette var tæt koordineret med briterne. Den britiske forsvarsminister Mark Lancaster sagde: »Politikken for NSS, NDS og NPR er også den britiske regerings politik.« Det omfattede Obamas drejning mod Asien, og for omkring tre år siden blev hele denne politik opgraderet ved at opfordre til et netværk af regionale partnere og allierede. AUKUS blev oprettet, som først kun var USA, Storbritannien og Australien, derefter Quad-systemet med Japan, Sydkorea og Indien, og nu tales der om, at New Zealand skal være med. Ideen om et globalt NATO kom mere og mere i forgrunden. Der var et møde mellem von der Leyen og Stoltenberg, hvor de sagde, at EU og NATO nu er fuldt integreret og vil arbejde sammen.

Så NATO er helt klart broen til, hvordan Europa bliver trukket ind i den kommende konflikt mellem USA og Kina – eller det skulle være planen. Og Tyskland deltog i en typisk forventningsfuld lydighed for flere uger siden i en Stillehavsmanøvre. Den tyske forsvarsminister Pistorius løb rundt på Hawaii og proklamerede stolt, at Tyskland havde bidraget med to små skibe til disse krigsmanøvrer. Så dette er fuldt ud under forberedelse. For to dage siden besøgte kansler Scholz Todendorf, hvor luftforsvarssystemet IRIS-T blev vist frem; og han sagde offentligt – og det blev transmitteret af tysk tv – »Rusland har opsagt INF-traktaten.« Det er en del af fortællingen; det er absolut ikke sandt. INF-traktaten, som for en stor dels vedkommende var resultatet af de store demonstrationer i begyndelsen af 1980'erne, hvor en million mennesker til sidst gik på gaden for at protestere mod de mellemdistancemissiler, der blev udstationeret – SS-20 og

Pershing II. Dette var effektivt, indtil INF-traktaten den 5. februar 2005 ødelagde alle amerikanske og russiske systemer, der tilhørte denne kategori. Det, der var nyttigt, var et unikt kontrolsystem, som ikke kun kunne kontrollere systemernes eksistens, men også deres konstruktion og endda designet på de kontorer, hvor ingeniørerne udarbejdede disse planer. Den traktat udløb i 2015. USA ventede fire år mere, og i februar 2019, med seks måneders varsel, opsagde USA INF-traktaten pr. 1. august 2019. En dag senere, den 2. august 2019, sagde Rusland, at hvis en traktat, som kun har to partnere, bliver opsagt af den ene part, er der ingen grund til at beholde den, men vi opretholder et moratorium, som jeg tror, de stadig holder den dag i dag, om ikke at opstille sådanne missiler lige siden.

Den anden fejltagelse eller løgn, som Scholz udtalte i Todendorf, var, at sådanne missiler også ville blive opstillet i Kaliningrad. Da Berlin kun ligger 530 km væk, kunne de ramme Berlin. Han talte tydeligvis om Iskander-missilerne, som har en rækkevidde på under 500 km. Hvordan de kunne ramme Berlin 530 km væk, skal man have et særligt regnestykke for at komme frem til. Det sker hele tiden.

Der er en meget enkel måde at løse det på. Begge sider bør genindføre det kontrolsystem, som fungerede så godt i hele INF-traktatens løbetid.

Jeg vil gerne stoppe her, for jeg vil bare sige, at dette ikke er noget, der er sket på grund af krigen i Ukraine eller noget andet i den seneste tid. Planen om at dæmme op for Kinas fremgang tror jeg har været synlig i hvert fald siden 2017. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en påtrængende strategisk debat; en inkluderende debat om, hvilken slags sikkerhedssystem vi virkelig er nødt til at have for at bevare eksistensen af alle vores nationer. Tak for det.

{{Under diskussionen:}}

DENNIS SPEED: Vi har haft en omfattende diskussion om

spørgsmålet om den nuværende fare, og hvordan vi er havnet her. Der har været mange forskellige præsentationer, forskellige aspekter. Og især vores europæiske gæster, professor Dr. Wilfried Schreiber fra Tyskland og oberstløjtnant Ralph Bosshard fra Schweiz, har givet et godt indblik i, hvordan det ser ud fra folk uden for USA's synspunkt, hvilket er et ekstremt vigtigt element. Jeg vil bare spørge dig, for at få os i gang, for vi havde en video fra dig, som vi ikke viste; vi ville vente og se, om vi fik fat i dig. Kan du ud fra din erfaring – for du var der; du var med, da muren faldt, og kom så ind under Reagan-administrationen og forhandlede om den situation. Hvorfor er det, at vi har forrådt den forståelse, og hvad har det betydet for verden, at USA ikke gjorde det, som du og andre forsøgte at gøre på det tidspunkt?

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Hvis du taler om løftet om ikke at udvide NATO mod øst, ja, så vil jeg sige, at min udenrigsminister, Baker, den tyske udenrigsminister og den britiske premierminister alle forsikrede Gorbatsjov om, at hvis han godkendte sammenlægningen af de to tyske stater – dvs. sammenlægningen af Den Tyske Demokratiske Republik og Vesttyskland – så ville der ikke ske nogen udvidelse af NATO. På et tidspunkt sagde udenrigsminister Baker faktisk, at hvis der ikke sker nogen udvidelse af NATO, ikke en tomme, ville det så ikke være bedre at have et forenet Tyskland i NATO? Og Gorbatsjov svarede, at enhver udvidelse naturligvis ikke er tilladt. Men han fortsatte med at sige, at han godt kunne forstå, hvorfor vi måske ville beholde NATO, selv med et forenet Tyskland.

Da traktaterne skulle skrives, kom det ikke med i de formelle traktater. Det var, vil jeg sige, diplomatiske løfter. Jeg vil sige, at dette løfte blev givet på baggrund af en tidligere erklæring fra den første præsident Bush, som på sit møde med Gorbatsjov på Malta aftalte, at hvis Sovjetunionen lovede ikke at bruge magt i Østeuropa for at forhindre politiske

forandringer – det vil sige demokratisering – og præsident Bush lovede, at vi ikke ville drage fordel af demokratiseringen. Så baggrunden var ret klar: Gorbatsjov følte, at han havde sikkerhed for, at der ikke ville ske flere udvidelser af NATO.

Da den formelle aftale blev indgået, blev der gjort en undtagelse for det tidligere Østtysklands territorium, idet det ganske vist fik lov til at være en del af NATO, men der måtte ikke være udenlandske tropper eller atomvåben stationeret der. Det stod formelt i traktaten.

Lad mig lige tilføje, at for Rusland har problemet ikke så meget været udvidelsen af NATO. Det vil sige det faktum, at USA i realiteten ville garantere sikkerheden. Det, de har været mest imod – og det blev påpeget over for os i 1990'erne – var udstationeringen af amerikanske eller andre vestlige baser i disse lande. Så vi skal huske, at præsident Putin faktisk ikke havde noget imod den første udvidelse af NATO – han var ikke premierminister dengang – men den yderligere udvidelse til de tre baltiske lande, da den blev foreslået, var han i New York til et møde i Council on Foreign Relations, tror jeg, det var. Jeg spurgte ham direkte, hvad han mente om udvidelsen af NATO til de tre baltiske lande. Han sagde, at han mente, det var unødvendigt, men så længe der ikke var nogen baser, havde han ingen indvendinger.

Så problemet har været kombinationen. Samtidig var det meget klart, at der ville være en forskel i Moskvas holdning til NATO; man kunne sige landene i Østeuropa og de baltiske stater og dem, der var tidligere sovjetrepublikker og anerkendt som sovjetrepublikker af USA og andre. Så tanken om at udvide NATO til for eksempel Georgien, Ukraine eller Hviderusland ville have været en rød linje for enhver russisk præsident, tror jeg. Og jeg må sige, at den russiske regering respekterede de grænser, der var aftalt, indtil spørgsmålet om NATO-udvidelse begyndte, og visse vestlige magters forsøg på at blande sig i Ukraines politik. Det var noget, som enhver, der forstår

historien om dette, som er meget kompleks, ville forstå, at russerne ville modsætte sig.

Intet af dette betyder, at det, der er sket, har været godt, eller at jeg er enig i, at det burde være sket. Men jeg tror, at det, vi er nødt til at forstå, er, at udvidelsen af NATO og især baserne – og i dette tilfælde var det baserne, der var planlagt i Polen og Rumænien til antiballistiske missiler. Det viste sig, at selv om det var defensive våben, kunne de let omdannes til offensive våben. Så det var forståeligt, at den russiske leder var meget imod. Alligevel gik vi videre, og efter gradvist at have trukket os fra stort set alle våbenkontrolaftaler, som vi havde forhandlet i 1980'erne og begyndelsen af 90'erne, begyndte vi at forsøge at påvirke den ukrainske regering og tilbyde NATO-medlemskab. Så jeg mener, at dette var en fuldstændig omvending af det diplomati, vi brugte under den kolde krig, og for at afslutte atomtruslerne mod Europa....

JOSE VEGA: Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til professor Postol og oberst Wilkerson. Jeg vil gerne takke jer begge for jeres præsentationer samt resten af panelet. Jeg vil også gerne anerkende, at mange af deltagerne i dette opkald ikke bare er tilskuere og lyttere, men aktivister og organisatorer. Jeg har selv gjort dette i ti år; jeg har været tilknyttet Schiller Instituttet i ti år, og nu er jeg kandidat til Kongressen her i Bronx. Jeg er stolt over at kunne sige, at jeg ser mange navne på deltagerlisten, som jeg ved også er organisatorer og aktivister. Jeg beder til, at folk, der lytter til disse præsentationer, vil bevæge sig og handle på dette.

Jeg vil gerne bede panelet om at kommentere noget, men jeg vil især gerne høre fra professor Postol og oberst Wilkerson og selvfølgelig Helga. Da Daniel Ellsberg så, at USA truede med krig mod Kina over Taiwan i 2021, lagde han klassificerede dokumenter online, som oprindeligt var kopieret i 1970'erne, og som viste, at de amerikanske militærplanlæggere pressede på

for atomkrig mod det kinesiske fastland så tidligt som i 1958. Det var planer, som Ellsberg selv var en del af, som han indrømmede i et interview med CBS]. Det skulle ikke kun gå ud over Kina; de ville ramme hver eneste by i Sovjetunionen og hver eneste by i Kina. Der var ingen plan, som ikke også indebar udslettelse af den kinesiske befolkning. De var klar til at begå 100 holocausts og slippe af med de dengang 600 millioner kinesere. Jeg vil gerne sætte det i kontrast til det, vi for nylig har fundet ud af, nemlig at Biden tilbage i marts havde beordret eller havde planer om at være klar til en atomar konfrontation mellem Kina og Rusland.

Men endnu vigtigere vil jeg gerne spørge, hvorfor vi kender til den slags planer, og hvorfor de bliver frigivet eller lækket til offentligheden? Er der nogen i udenrigsministeriet med samvittighed, som trygler den amerikanske befolkning om at gribe ind på en eller anden måde? Er der overhovedet nogen, der træffer den slags beslutninger om at gå i krig med en samvittighed? Og hvis vi antager, at der er nogen i Repræsentanternes Hus eller i Udenrigsministeriet med en samvittighed, hvad er det så, de forventer, at den amerikanske befolkning skal gøre?

COL. LARRY WILKERSON: I slutningen af Dans liv – og lad mig i parentes tilføje, at jeg synes, Dan var en af de største helte i anden del af det 20. århundrede og første del af det 21. århundrede. Dan og jeg havde mange samtaler. Jeg var faktisk med til at arbejde sammen med Paul Jay i Canada, som er ved at lave den, tror jeg, definitive dokumentarfilm om Dan og atomvåben. Forhåbentlig udkommer den snart; den koster meget mere, end Paul havde forestillet sig. Men jeg tror, at den bliver ekstremt stærk, når den kommer ud.

Dan og jeg havde nogle samtaler om nogle af de afsløringer, du lige har nævnt. En af de ting, jeg forsøgte at dæmpe – hvis det er det rigtige ord – hans bekymringer med, var, at det amerikanske militær i sine krigsplanlægningsafdelinger planlægger for alle mulige eventualiteter. Det planlægger for

ting, som du nok ikke ville tro på. For eksempel planlægger det krig med Storbritannien; det planlægger krig med Tyskland; det planlægger krig med næsten alle lande i verden, som har kapacitet til at gøre skade på USA. Disse planer er ikke faste planer, der – som vi siger i dag i moderne terminologi – er tip-fitted (data om tid, fase, styrke og indsættelse); med andre ord klar til udførelse. Det er bare de planer, som militær over hele verden formentlig har, men som USA helt sikkert har. Vi er det eneste land i verden, der deler verden op i territorier og sætter en firestjernet general eller admiral i spidsen for hvert territorium. Jeg tror ikke, der er noget imperium i menneskehedens historie, der har gjort det. Vi er også det eneste land i verden, der har 800 oversøiske baser. Kina og Rusland har f.eks. ikke engang 80 tilsammen.

Al denne planlægning bliver nogle gange lækket, og det bliver lækket på forskellige måder. Det kan være en Julian Assange, det kan være en anden journalist. Og når det kommer ud, ser det dramatisk farligt ud. Det ser endda vanvittigt ud i forhold til imperiet. Og nogle gange vil jeg være den første til at indrømme, at det nok er sindssygt. Men mange af de ting, der sker med hensyn til krigsplanlægning i Kina og Rusland, som på en eller anden måde er sluppet ud bagefter, og som Dan henviste til, var ting, som ledelsen ikke overvejede at udføre. De blev simpelthen overvejet af de militære planlæggere til den eventualitet, at en af lederne forhåbentlig begge ledere på det tidspunkt, for vi har to – forsvarsministeren og præsidenten – i den civile kommandokæde ville bede om at blive gennemført eller ville bede om at blive taget ned fra hylden og støvet af og muligvis gennemført.

Mange af de ting, som Dan kiggede på, og mange af de ting, som andre har kigget på siden, var af den karakter. Jeg tror ikke, der var andre end måske en general Curtis LeMay eller en anden fuldstændig sindssyg militærofficer, der overvejede at gennemføre dem; de gjorde bare deres arbejde. For eksempel var der en plan – og Dan og jeg har talt om det – der var en plan om at smide atomvåben over Korea, lige efter at kineserne

havde grebet ind. Der var 400.000 frivillige, og vi blev kørt grundigt i sæk. Folk i Washington talte om at opgive halvøen; de talte seriøst om det. General MacArthur foreslog at smide atomvåben på tværs af hovedaksen fra øst til vest i Nordkorea, og derfor kunne der ikke komme flere styrker ned, fordi det ville være for radioaktivt. Det var en plan, det var et forslag fra den øverstbefalende for hele området. Det blev ikke engang taget alvorligt af de civile, i hvert fald fremgår det ikke af referatet, at de civile tog det alvorligt. Så det er noget af det, der kendetegner militær planlægning, især når man har et militær, der er så stort og dygtigt som imperiets. De civile, som senere opdager, hvad de »planlagde«. Det er ikke nødvendigvis så slemt, som det kan se ud, selv om man samlet set kan sige: »Jeg ville ønske, at jeg ikke var et imperium.« For det er det, imperier gør; de planlægger at bekæmpe alle i verden på et eller andet tidspunkt, eller alle med kapacitet og mulige intentioner om at gøre skade på dem hele tiden.

Det får sit eget liv. Og jeg tør godt sige, at folk som general Wes Clark, der fortalte mig – og jeg så selv nogle af tegnene på dette, før jeg fik forbud mod at tage til Pentagon af Donald Rumsfeld, den daværende forsvarsminister. Vi havde planer om at gå efter Syrien; vi havde planer om at gå efter Iran; vi havde planer om at gå ind i Libanon; vi havde planer for hele Levanten. Jeg tror, og jeg tror, at general Clark ville bakke mig op i dette – tidligere NATO-kommandør – at vi ville gennemføre disse planer, hvis Irak gik virkelig let i 2003. Vi ville indtage Syrien, vi ville indtage Iran, vi ville indtage Libanon; vi ville indtage hele Levanten. Udførte vi de planer? Nej, for i dette tilfælde tror jeg, at den primære grund var, at Irak ikke var et let mål, og det er stadig fyldt med problemer på grund af det, vi gjorde. Som jeg tror, du sagde, var det en ulovlig krig. En af de første ting, Kofi Annan sagde, var, at det var en ulovlig krig. Det gør de kommentarer, som Tony Blinken kom med forleden om grænsers ukrænkelighed og alt muligt andet, til det rene hykleri. For

vi startede kränkelsen af grænsernes ukrænkelighed i den moderne tidsalder med Irak i 2003.

Nå, men Dan var en fantastisk fyr: Han var en helt. Nogle af de historier, Dan fortalte mig om, hvad han gjorde, da situationen med atomvåben var på sit højeste, var, at han kørte en jeep ud gennem pigtråden i Nevada med en anden mand i jeepen sammen med ham. Han kørte en jeep gennem pigtråden og ud til Ground Zero for at forhindre Ronald Reagan i at foretage en atomprøvesprængning den dag. Han tog ud til testområdet i en jeep sammen med en anden person – det var alt, hvad der var. Og han stoppede demonstrationen: Han stoppede den atomare detonation. Han var en amerikansk helt {par excellence}.

PROF. TED POSTOL: Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg er enig i alt, hvad oberst Wilkerson sagde. Men jeg har et lidt andet syn på det, fordi jeg ikke har fordel af at være soldat. Men jeg har fordel af at være uddannet som videnskabsmand. Jeg havde også det store privilegium at arbejde tæt sammen med en masse dygtige soldater, da jeg var i Pentagon, så jeg har et glimt af den verden, selv om jeg ikke vil påstå, at jeg har den samme ekspertise som de meget dygtige og kompetente soldater, jeg arbejdede sammen med.

Men en af de ting, jeg vil sige, der er anderledes ved atomvåben og planlægning af atomvåben, er, at der er problemer med begrebsliggørelsen af disse våbens sande kapacitet og virkninger, hvis man ikke har en særlig uddannelse, og hvis man ikke gør en særlig indsats for at forstå, hvad der faktisk foregår; med andre ord de fysiske virkninger. Så jeg vil gerne gøre det klart, at der er mange mennesker, der siger: »Jeg er videnskabsmand, jeg ved det.« Det er noget vrøvl; de ved det ikke. Men hvis du er videnskabsmand, og du er uddannet som sådan, og du arbejder seriøst med det, bør du have en rimelig forståelse af virkningerne af disse våben. Jeg var involveret i planlægningen af atomart arbejde; jeg havde tilsynsansvar, så jeg kunne se, hvordan tingene blev gjort. Og det, der slog

mig, var, at planlægningsprocessen var en meget ritualiseret proces. Folk havde de her små cirkulære nøgler, som man satte over et mål og flyttede lidt rundt på, og så kunne man måske justere punktet, hvor atombomben skulle detonere. Men de vidste virkelig ikke, hvad våbnenes sande effekt var, for de var ikke uddannet til at kende disse effekter. De var soldater; de blev hentet ind fra at være højt kvalificerede kampvognsoperatører, piloter, navigatører, skibsførere. Men deres træning omfattede virkelig ikke nogen detaljer om atomvåben.

Jeg plejede at holde et foredrag, jeg plejede at joke, jeg vil give folk en fornemmelse af min sorte humor. Jeg plejede at holde et foredrag, jeg kaldte mit »Shake and Bake«-foredrag, som var en meget nøgtern, detaljeret beskrivelse af virkningerne af atomvåben. Jeg holdt det, da jeg var på Stanford. Det var en stor klasse, hvor jeg holdt nogle af forelæsningserne. Jeg fik studerende til at skrive til mig efter undervisningen, at de havde mareridt efter den time. Og for at være helt ærlig, så var jeg selvfølgelig glad for det. Jeg forsøgte ikke at overdrive, jeg forsøgte meget ærligt og på en måde, der var let at forstå, at vise folk, hvad virkningerne af atomvåben ville være, hvis de blev brugt. Det var et foredrag, jeg gjorde en stor indsats for. Men et af de fænomener, jeg oplevede flere gange, var, at unge soldater, som tilfældigvis var blandt publikum – de var sandsynligvis på besøg i disse militære udvekslingsprogrammer – kom op efter foredraget og sagde til mig: »Jeg ville ikke gøre sådan noget. Det er kriminelt. Det er imod min ed som officer om ikke at myrde folk vilkårligt. Jeg er forfærdet over det, du viser. Jeg vil bare have, at du skal vide, at jeg aldrig bevidst ville være involveret i det her.« Og det var en interessant oplevelse for mig, for på dette tidspunkt var jeg allerede på Stanford, men jeg havde været involveret i planlægningen af atomkrigen og havde observeret, hvordan det blev gjort på denne rutineprægede måde, denne ritualiserede måde, det blev gjort på. Og jeg indså, at det var soldater, som bare gjorde,

hvad de fik besked på, uden tilstrækkelig teknisk baggrund til at forklare dem de fulde konsekvenser af det, de gjorde. De var bare blevet sat til at gøre det. Og de havde meget stærke moralske og etiske standarder, som mange af de soldater, jeg har været så heldig at arbejde sammen med, havde. Men de havde ingen anelse om, hvad der virkelig foregik.

Og jeg tror, det er tilfældet med planlægning af atomkrig generelt. Jeg synes, at det var modigt af Dan at offentliggøre disse planer. Og jeg tror, at disse planer ville være blevet udført, som de var planlagt, hvis en række begivenheder skabte en situation, hvor der blev truffet en beslutning om at bruge atomvåben. Jeg skrev en artikel, som skabte en masse problemer – heldigvis – og det var det, jeg håbede på. Den blev holdt på et symposium på National Academy of Medicine i Washington, hvilket var et godt forum, fordi det blev dækket af den internationale presse. Jeg kaldte det "Ofre fra superbrande fra atomare angreb på byer". Hvad artiklen gjorde – den er stadig tilgængelig fra National Academy of Sciences for dem, der vil have den, eller jeg kan gøre den tilgængelig for jeres folk. Den viste, at brande, der opstår som følge af et atomvåben – atomvåben er ikke store eksplosive enheder. En eksplosion når aldrig en temperatur over ca. 5.000° Kelvin. Et atomvåben har oprindeligt en temperatur på 100 millioner grader Kelvin, og det skaber denne ildkugle, der er så varm, at den er varmere end solens overflade i brøkdele af et sekund, og sætter ild til en enorm rækkevidde. Hvis du har en by på 200, 400 eller 500 kvadratkilometer, der brænder samtidig, vil du se et miljø som Dresden, men mere intenst. For al denne varme fra forbrændingen skaber en opadgående luftstrøm og en indadgående strøm af kølig luft fra omgivelserne. Og du har vindstød af orkanstyrke på gaden, som er over temperaturen på kogende vand. Ingen overlever det; intet overlever det. Så du ville have bybrande på hundredvis af kvadratkilometer ad gangen; og det er ikke inkluderet i krigsplanlægningen. Jeg havde en lang diskussion med Dan om dette engang, da jeg var i Tyskland, hvor dette fænomen ikke

engang var inkluderet. Han var ikke klar over det, før jeg skrev denne artikel.

Det er stadig ikke inkluderet i amerikansk krigsplanlægning, så fire eller fem gange flere mennesker ville blive dræbt med det samme af disse atomvåben – ikke at det ville betyde noget, for der ville være sekundære effekter, som ville være enorme. Men de får ikke engang de grundlæggende fysiske virkninger med i planlægningen. Så det er en meget farlig situation. Og selvfølgelig er planlægningen af atomkrig meget hemmelig. Det er meget svært at få adgang til denne planlægningsproces. Civile får ikke rigtig noget af det. De civile, som har ansvaret i Pentagon, og som jeg mødte, var for det meste, hvad jeg vil kalde, ikke særligt raffinerede politologer, som var optaget af at gentage argumenter på en abelignende måde, som ikke gav nogen mening; som ikke havde noget at gøre med, hvad der rent faktisk ville ske, hvis man brugte atomvåben. Det er en skræmmende situation, i hvert fald set fra mit perspektiv, fordi de mennesker, der har ansvaret for hele denne planlægningsproces, ikke har nogen idé – slet ingen – om, hvad de laver.

Så der er denne ekstra funktion, som Lawrence ikke tog med i sin diskussion, fordi soldaterne ikke er klar over det, fordi systemet ikke er klar over det. Så det uddanner ikke soldaterne i disse virkninger. Du tager en soldat og giver ham en ammunition. Den soldat ved, hvad ammunitionen vil og ikke vil gøre; de er trænet meget godt. De har en ekstraordinær raffineret forståelse af, hvad de gør. Med atomvåben kan man ikke gå ud fra noget som helst; så der er et lag af, jeg vil kalde det illusion, som er forbundet med hele planlægningsprocessen, og som er ekstraordinært farligt.

WILKERSON: Jeg vil bare sige én ting. Så vidt jeg ved, opererer vi stadig med princippet om civil kontrol med militæret. For det andet, og det siger jeg med en vis forsigtig kynisme, fordi jeg har set tingene anderledes i de sidste par år. Men min erfaring efter 31 år i militæret var,

at jeg var mere bange for de civile ledere, end jeg var for mine militære chefer.

POSTOL: Det var jeg også. Jeg var aldrig bange for de soldater, jeg arbejdede sammen med.

WILKERSON: Og Joe Biden giver mig helt ærligt kuldegysninger.

POSTOL: Ja, jeg synes, han er en forbryder.

WILKERSON: Det er helt utroligt, at han gik fra den atomare position, der var, til det, der sker nu.

POSTOL: Den krig, han startede i Ukraine? Han startede den. Vi prøvede og dømte folk ved Nürnberg-processerne for bevidst at starte en krig efter eget valg; det var en del af anklagerne mod dem. Hvad er anderledes her?

WILKERSON: Jeg er enig.

ZEPP-LAROUCHE: Meget kort. Så vidt jeg ved, havde Daniel Ellsberg i et af de sidste interviews, han gav, før han døde, opfordret folk i Pentagon til at rapportere om, hvad den faktiske diskussion er om brugen af atomvåben. Jeg synes måske, vi skal gentage hans anmodning.

{{Slutbemærkning:}}

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun håbe, at det program, vi producerer i dag, vil blive distribueret bredt over hele verden. Jeg vil gerne appellere til jer alle om at hjælpe med at gøre det ved at bruge alle de lister, kanaler og platforme, I har. For jeg tror, at hvis vi kunne få et publikum på lad os sige ti millioner mennesker, så ville det gøre en forskel. Så jeg beder jer om at hjælpe med at gøre det.

Jeg tror også, at behovet for at gå hurtigt på gaden er vigtigt. Vi har den 26. september, som du sagde Anastasia, den 28. september Scott Ritter-rally, Rage Against the War-rally, den 3. oktober er der planlagt en stor demonstration i Berlin

– det er den nationale genforeningsdag – og en masse grupper opfordrer til det. Men jeg tror bare, at vi virkelig er nødt til at organisere alle for at få regeringerne til at forstå, at de ikke kan gøre, hvad de vil hen over hovedet på folket. I 1980'erne bidrog dette i høj grad til et miljø, hvor INF-traktaten blev muliggjort.

Men jeg mener ikke, at det er godt nok. For den underliggende årsag til konflikten er på den ene side det truende sammenbrud af det transatlantiske system, der hviler på USA's gæld på 33 billioner dollars, men derudover er der 2 billioner dollars i udestående derivater, som kan detonere når som helst. For det andet, at den virkelige årsag og ændringen i de strategiske doktriner i USA, som derefter blev ledsaget af en ensartet beskydning af Rusland og Kina fra alle de transatlantiske tænketanke, som virkelig startede i 2017. Årsagen var Kinas fremgang og fremkomsten af BRI, hvor Kina udvidede den kinesiske økonomiske model til andre udviklingslande. I fire år lagde Vesten ikke mærke til det; vi fulgte det meget tydeligt. Som nogle af jer måske ved, var Den Eurasiske Landbro vores bud på en fredsorden i 1991, da Sovjetunionen brød sammen. Meget af det, Kina gør nu, er i familie med det, min afdøde mand og vores bevægelse gjorde i et halvt århundrede.

Derfor løser man ikke problemet ved bare at lave en ny forsvarstraktat eller nedrustningstraktat eller noget lignende. Man er nødt til at tage fat på de grundlæggende årsager, hvilket betyder, at man er nødt til at ændre paradigmet. Jeg tror, vi kan blive venner igen med ikke bare russerne, men også alle andre lande eller mennesker i verden, hvis vi tænker på, at vi er én menneskehed. Uanset hvilke historiske, etniske og andre skel, der måtte adskille os, må vi tage springet og først tænke på menneskehedens interesser som helhed og derefter på vores nationale interesser. I en vis forstand er det det modsatte af America First. America second, eller American in line with humanity first. Jeg tror, at det

mentale spring skal foretages.

Jeg tror, vi er nødt til at tage fat på den konflikt, som præsident Ramotar sagde, at verden er ved at falde i to blokke. Det bør ikke ske. Vi er nødt til at have en situation, hvor USA og de europæiske nationer stopper dette geopolitiske nonsens og siger, at vi samarbejder med den Globale Majoritet. Hvis landene i det Globale Syd nu endelig efter 600 års kolonialisme har tænkt sig at opbygge deres eget system, som giver mulighed for deres økonomiske udvikling, skal vi ikke bekæmpe det, vi skal støtte det. Hvis du vil håndtere migrantkrisen ved grænsen mellem Mexico og USA, eller hvis du ikke ønsker, at Middelhavet skal blive til en massegrav, så hjælp med at skabe 2-3 milliarder produktive jobs i Afrika, Latinamerika og Asien. Alle mennesker vil med glæde opbygge deres egen økonomi og overvinde fattigdommen, som er en krænkelse af menneskerettighederne, hvis jeg nogensinde har set en. Hvis man er fattig, hvis man forsøger at få et måltid om dagen, og man ikke ved, om man har et til i morgen, så er ens menneskerettigheder krænket, fordi man bliver frataget det vigtigste, der gør os til mennesker, nemlig vores kreative potentiale, som vi kun kan udfolde og udvikle, hvis vi har de grundlæggende materielle behov til at gøre det.

Derfor har jeg foreslået, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som varetager interesserne for alle mennesker på planeten, alle nationer. Og jeg har foreslået ti principper, som kunne være udgangspunktet for en diskussion af, hvordan en sådan arkitektur kunne se ud. Det, Suzanne Schwartz sagde, passer perfekt ind her, og jeg synes virkelig, vi skal bevæge os i retning af løsninger. For hvis vi kun protesterer mod det negative, er det ikke nok. Vi er nødt til at komme med konstruktive løsninger. Hjælp os derfor med at opbygge IPC; kom med tre eller ti gange så mange mennesker i næste uge; og bliv ved med at organisere med dette program.

Mange tak.